feinud: se üks põld olli ükspäinis ilma teggematta. Ommas kurwastusses ei pannud se mees Josepid tähhele enne kui ta öige temma liigi olli joudnud, ja tedda terreras. Öhkades wastas se mees Josepi terretamisse peäle, ja jäi seisma nenda kui Josep tedda olli leidnud. Siis küssis Josep temmalt: „Mis so süddant nenda „kurwastab, küllamees?"

Se mees. Miks mo südda ei pea kurb ollema, kui Jummal mind waest meest nenda raskest on nuhtlend! üks hobbone ja paar härgi mul olli, et ei piddand teisel mehhel parremad ollema: nüüd mets murdis mo ühhe härja ja hobbose. Misga ma nüüd pean põldo herrima! Keik mu küllarahwas on ommad oddrad mahhateinud, kui sa nääd: minnul waesel mehhel üksi on oddrad teggematta ja jäwadki teggematta. Misga ma nüüd pean tallo üllespiddama, ja rammotumad lapsed ülle talwe toitma? jo minnust t llop ega ei sa!

Josep. Kül se on üks willets luggu! Mill l sulle siis se äppardus sattus?

Se mees. Minnewal pühhapäwa õsel.

Josep. Õsel? — Se on üks imme assi! Kas siis metsalissed öige so lauta tulid, ja sinno lojusse murdsid?

Se mees. Ei mitte, öiges süggawas metsas.

Josep. Kuida siis so lojusse õsel metsa said? eks karjane neid koio ei aiand?

Se mees. Küllap nemmad karjaga koio on tulnud, nenda ku keik rahwas räkiwad: agga jo nemmad õsel jälle metsa taggasi läksid.

Josep. Kuida nemmad siis lahti peäsesid, kui sinna neid öhtal wisipärrast kinni pannid?

Se mees. Seeb se minno willetsus olli, et ma neid kinni ei pannud. — Kui meie min-